

วารสารวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติในนวนิยายเรื่อง
The Council of Animals ของ Nick McDonell
The Translation of Onomatopoeic Words
in Nick McDonell's The Council of Animals

ปภาดา แก้วก้อง

หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Paphada Kaewkong

Faculty of Arts, Chulalongkorn University

ทองทิพย์ พูลลาภ*

ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Tongtip Poonlarp

English Department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

ศิริพร ศรีวรกานต์

ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Siriporn Sriwarakan

Faculty of Arts, Chulalongkorn University

*Corresponding Author, E-mail: tongtip@hotmail.com; tongtip.c@chula.ac.th

Received: Mar 13, 2023 Revised: Dec 13, 2023 Accepted: Dec 13, 2023 Available: Dec 30, 2023

Abstract

This article aims at exploring techniques used in translating onomatopoeias and applying them to the English-to-Thai translation of these words in Nick McDonell's *The Council of Animals* (2021), which features animals as the main characters. The study reveals that the translation techniques that work best with onomatopoeic words include the selection of target-text equivalents, which is found to be the most frequent option in the literature. This technique can be complemented by phonological means (e.g. addition of tone markers to increase pitch, or extra final consonants to lengthen the syllable) and transliteration. Creating a new onomatopoeic word through phonological means, as well as opting for loan words or transliteration are possible solutions. Omission, however, is deemed inappropriate in all cases as it will result in the loss of expressivity in the target text.

Keywords: Onomatopoeia, Translation, Translation techniques, English-Thai, equivalent

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติและนำไปประยุกต์ใช้ในการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติในนวนิยายเรื่อง *The Council of Animals* (2021) ของ Nick McDonell ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีตัวละครสัตว์เป็นผู้ดำเนินเรื่อง จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า กลวิธีที่สามารถนำมาแก้ปัญหการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติได้ดี คือ การเลือกใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง (equivalent) ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด นอกจากนี้ นักแปลอาจเลือกใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทางร่วมกับกลวิธีทางเสียง เช่น ทำให้เสียงสูงโดยเติมวรรณยุกต์ หรือเพิ่มตัวสะกดให้ดูเสียงยาวขึ้น ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทางร่วมกับกลวิธีทางเสียงและการทับศัพท์ ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่สร้างใหม่จากกลวิธีทางเสียง ตลอดจนใช้คำยืมหรือทับศัพท์ ส่วนการละไม่แปลนั้นเป็นกลวิธีที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากจะทำให้ความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึกขาดหายไป

คำสำคัญ : คำเลียนเสียงธรรมชาติ การแปล กลวิธีการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย คำที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง

บทนำ

คำเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึง คำที่มีเสียงอ่านเลียนแบบเสียงธรรมชาติ ซึ่งอาจเป็นเสียงของสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตก็ได้ (Fromkin et al., 2010, p. 587) รูปภาษาของคำเลียนเสียงธรรมชาติ มักมีความสัมพันธ์กับความหมายในแง่ของเสียงอ่าน กระตุ้นให้เกิดมโนภาพ (Sugahara, 2011, p. 1) ทำให้นึกถึงความหมายของคำหรือกระตุ้นอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับความหมายนั้น (Sasamoto, 2019, p. 3) เช่น คำว่า โส่ง ทำให้จินตนาการถึงภาพเคลื่อนไหวของหมาที่กำลังเห่ากระโชก การศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติมีความสำคัญสำหรับสื่อที่ต้องใช้คำบรรยายที่มีคุณสมบัติทางเสียงเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ (Sugahara, 2011, p. 1) เช่น ในวรรณกรรมที่สัตว์พูดได้ จำเป็นต้องมีกลวิธีสร้างลักษณะตัวละครที่ส่งอารมณ์ความรู้สึกเชื่อมต่อกับผู้อ่าน (Bailey, 2015, p. 18) เสียงที่อ่านจากคำเลียนเสียงธรรมชาติช่วยให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง เพราะในความเป็นจริงสัตว์ไม่มีความสามารถทางภาษาที่สามารถสื่อสารบรรยายออกมาได้เหมือนมนุษย์ คำเลียนเสียงชาติจึงแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางภาษา การแสดงกิริยา และอารมณ์ของตัวละครสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติจริงๆ เช่น การใช้คำว่า buzz แทนคำบรรยายว่า ผึ้งส่งเสียงร้อง ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผึ้งมีเสียงร้องอย่างไร และเกิดมโนภาพถึงลักษณะตัวของผึ้งได้จริง ๆ การศึกษาเรื่องการใช้

คำเลียนเสียงธรรมชาติจึงมีส่วนช่วยเติมเต็มในด้านลีลาภาษาที่กระตุ้นมโนภาพ และหน้าที่เชิงสุนทรียภาพให้กับเนื้อความ (Casas-Tost, 2014, p. 41) ทำให้ผู้อ่านมีอรรถรสการอ่านในด้านเสียงที่คล้ายจริงตามธรรมชาติ

ในแต่ละภาษาและวัฒนธรรมมีการรับรู้ของเสียงประเภทต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน และมีรูปแบบคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ต่างกันออกไป เช่น เสียงขันของไก่ตัวผู้ในภาษาไทยคือ *เอ้กอี้อี้เอ้กเอ้ก* ในภาษาอังกฤษ คือ *cock-a-doodle-doo* ส่วนในภาษาฝรั่งเศส คือ *cocorico* และในภาษาเยอรมันคือ *kikeriki* การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติให้เข้ากับวัฒนธรรมปลายทางจึงเป็นเรื่องที่ทำทนาย และในบางกรณีอาจหาคำเทียบเคียงได้ยาก นอกจากนี้ การศึกษาเรื่องคำเลียนเสียงธรรมชาติมักจัดอยู่ในแนวชายขอบ นักแปลจึงประสบปัญหาขาดแหล่งอ้างอิงที่หลากหลาย (Casas-Tost, 2014, p. 41) นักภาษาศาสตร์บางท่าน เช่น สตีเวน พิงเกอร์ (Pinker, 1994, p. 152) ถึงกับกล่าวว่า คำเลียนเสียงธรรมชาติไม่มีความสำคัญพอที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์ นอกจากนี้ องค์กรที่ดี มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ค้นคว้าเกี่ยวกับคำเลียนเสียงธรรมชาติในคู่ภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ-ภาษาเปอร์เซีย ภาษาสเปน-ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ-ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น-ภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า กลวิธีในการแก้ปัญหาการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นมีหลายวิธีแตกต่างกันไปตามคู่ภาษา อาทิ ในคู่ภาษาเปอร์เซีย-อังกฤษ

ซึ่งศึกษาวิจัยรูปภาษาจากคลังข้อมูลภาษา พบว่ามีกลวิธีการแปลหลายกลวิธี เช่น ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ ใช้คำประเภทอื่นที่ไม่ใช่คำเลียนเสียงธรรมชาติ ใช้วิธีถอดความ เลือกใช้สรรพนามแทน ละไม่แปล หรือใช้คำยืมโดยเพิ่มเติมคำอธิบายและไม่มีคำอธิบาย เป็นต้น (Azari & Shariffar, 2017, p. 5) ขณะที่ในคู่ภาษาญี่ปุ่น-ภาษาอังกฤษและคู่ภาษาญี่ปุ่น-ภาษาสเปน พบว่ามีการเลือกใช้สำนวน (idioms) เพื่อแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติ (Inose, 2008) ซึ่งเป็นกลวิธีที่ไม่พบในคู่ภาษาอื่น ๆ

ตัวบทประเภทรบนิยายเป็นตัวบทที่มีปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติสอดแทรกอยู่ในเนื้อหา นวนิยายเรื่องหนึ่งที่ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติและเป็นปัญหาในการแปล คือเรื่อง *The Council of Animals* ของ Nick McDonell อันเป็นตัวบทที่ยังไม่พบว่ามีนักวิชาการของไทยนำมาเป็นกรณีศึกษาในประเด็นดังกล่าว ตัวบทเรื่องนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2021 โดยสำนักพิมพ์ Henry Holt and Co. เป็นนวนิยายแนวดิสโทเปีย (Dystopian Fiction) ที่บอกเล่าด้วยการสมมุติเหตุการณ์หายนะที่เกิดขึ้นกับโลก ในนวนิยายนำเสนอความเป็นอยู่ซึ่งมีสัตว์ที่ไม่ใช่มนุษย์สถาปนาตนขึ้นเป็นใหญ่ในมนุษยสมัย (Anthropocene) อันเป็นยุคสมัยที่กิจกรรมของมนุษย์ส่งผลกระทบต่อสภาพอากาศและระบบนิเวศน์ ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม การบรรยายในเรื่องใช้ตัวละครสัตว์ที่นำเสนอผ่านมุมมองมนุษย์ (Anthropomorphism)

ซึ่งมักพบในนวนิยายแนวแฟนตาซีที่ใช้ตัวละครสัตว์ (Animal Fantasy) เป็นผู้ดำเนินเรื่อง เนื้อหากล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต หลังจากเกิดภัยพิบัติบางอย่างที่ตัวละครในนวนิยายเรียกว่า The Calamity ซึ่งเป็นภัยพิบัติที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ทำให้มนุษย์เกือบทั้งโลกหายไปและสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ บางชนิดกลายเป็นสัตว์ หลังจากเหตุการณ์นั้น สัตว์ต่าง ๆ ได้ขึ้นมาเป็นใหญ่แทนมนุษย์ ต่อมาไม่นานสัตว์บางตัวพบว่ามนุษย์กลุ่มสุดท้ายที่มีชีวิตรอดบนโลก รวมตัวกันอยู่ สัตว์ทั้งหลายจึงรวมตัวกันจัดตั้งสภาสัตว์ขึ้นเพื่อลงคะแนนตัดสินชะตาชีวิตของมนุษย์ ว่าควรปล่อยให้มีชีวิตอยู่ต่อไป หรือฆ่าให้สูญพันธุ์ สัตว์ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการลงคะแนนตัดสิน มีทั้งหมด 7 ตัว ได้แก่ ลิงบาบูน หมู แมว สุนัข ม้า อีเกอ และโกด้า (สัตว์ในตำนาน) ถึงแม้สัตว์ทั้งเจ็ดตัวจะถือว่าตนเองเป็นตัวแทนของ สัตว์ทั้งปวง แต่แมลงและหนูที่ถูกจัดว่าเป็นสัตว์อันดับชั้นต่ำกว่าสัตว์ ประเภทอื่น ก็แอบขึ้นำการตัดสินใจของสัตว์อื่นอย่างลับ ๆ ทำยที่สุด ผลการลงคะแนนออกมาว่าให้ฆ่ามนุษย์ที่เหลือทั้งหมด ทว่าแมว สุนัข และหมูกลับไม่ยอมจำนนต่อเสียงข้างมาก จึงหาทางไปเตือนมนุษย์ และพบว่ามี้เด็กผู้ชายคนหนึ่งสามารถพูดภาษา grak ซึ่งเป็นภาษาที่ สัตว์ใช้คุยกันได้ สัตว์ทั้งสามจึงพาเด็กชายไปเจรจาเสนอข้อ แลกเปลี่ยนกับสัตว์ชนิดอื่น ทำให้สัตว์เหล่านั้นยอมปล่อยให้มนุษย์มี ชีวิตอยู่รอดต่อไป แต่ต้องอาศัยอยู่ในกรงที่เป็นเหมือนสวนสัตว์มนุษย์ ให้สรรพสัตว์แหวะเวียนมาดูแล

จากเนื้อหาและมุมมองการเล่าเรื่องพบว่าส่วนใหญ่เล่าใน มุมมองของสัตว์ ผู้เขียนใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นจำนวนมาก นอกจากคำที่มีการบัญญัติไว้แล้ว เช่น caw, splash, whoosh ยังพบ คำที่ผู้เขียนสร้างขึ้นใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ในท้องเรื่อง เช่น BANGCRRACKWHOOSH (เสียงตุ้ทำน้ำเย็นตกจากที่สูงแตก น้ำไหล เจ็งนอง) SCREEAFWOOSH (เสียงล้อรถเสียดสีกับรางรถไฟและรถ พุ่งผ่านลม) HunhnnnhnAARR (เสียงในคอกกึ่งก่ายักษ์ที่ออกแรงดัน หินก้อนใหญ่ให้พันทาง) เป็นต้น ผู้แปลจึงต้องศึกษาเปรียบเทียบ กลวิธีการแปลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อหาแนวทางการแปลที่ เหมาะสม และถ่ายทอดให้ผู้อ่านภาษาปลายทางเกิดภาพและอารมณ์ ตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนที่ต้องการถ่ายทอดบริบทต่าง ๆ ให้ออกมา เป็นธรรมชาติและรูปธรรมและได้รับอรรถรสคล้ายคลึงกับผู้อ่าน ภาษาต้นทาง

วัตถุประสงค์ของการค้นคว้าวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลคำ เลียนเสียงธรรมชาติจากคู่ภาษาต่าง ๆ และนำเสนอแนวทางการแปล คำเลียนเสียงธรรมชาติในต้นบทประเภทนวนิยายที่มีตัวละครสัตว์จาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ผู้วิจัยนำแนวคิดเรื่องการแปลตามหลัก “Scenes-and-Frames Semantics” ของชาร์ลส์ ฟิลล์มอร์ (Charles J. Fillmore) คำเลียนเสียงธรรมชาติ แนวทางการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติในคู่ภาษาต่าง ๆ มาใช้เป็นแนวทางการวิจัย ดังนี้

1. การแปลตัวบทตามหลัก Scenes-and-Frames Semantics ของชาร์ลส์ ฟิลล์มอร์ (Charles J. Fillmore)

หลัก Scenes-and-Frames Semantics ของชาร์ลส์ ฟิลล์มอร์ (Fillmore, 1977) เป็นหลักการที่อธิบายและจัดประเภทความหมายของภาษา โดยนำภาพรวมรูปแบบภาษา การใช้ภาษา การเข้าใจภาษา การเรียนรู้ภาษา และการเปลี่ยนแปลงของภาษา ตลอดจนทฤษฎีโปรโตไทป์ (prototype semantics) มาร่วมวิเคราะห์เพื่อจัดประเภทความหมาย ทฤษฎีโปรโตไทป์เกี่ยวข้องกับความหมายและประสบการณ์ที่ผู้คนรับรู้แตกต่างกันตามแต่ละบุคคล ประสบการณ์นี้รวมถึงทั้งการพูดและการอ่าน ซึ่งเป็นตัวช่วยในการเข้ารหัสและถอดรหัสภาษาเพื่อตีความและทำความเข้าใจเกิดเป็นภาพในจินตนาการขึ้น (Snell-Hornby, 2011, pp. 3-4) ฟิลล์มอร์ กำหนดคำว่า ต้นแบบ (prototype) หมายถึงประสบการณ์เฉพาะบุคคล อาจกล่าวได้ว่าความรู้ต้นแบบของแต่ละคนได้มาจากประสบการณ์เฉพาะตัวหรือภูมิหลังส่วนบุคคล

การสื่อสารตามหลักการของ Scenes-and-Frames Semantics อาศัยประสบการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นในจินตภาพ (scene) และรูปภาพหรือคำศัพท์ที่ใช้อธิบายภาพ (frame) การตีความภาพ (scene) และรูปภาพ (frame) จะกระตุ้นให้เกิดเป็นภาพต่อภาพ รูปภาพต่อรูปภาพ ภาพต่อรูปภาพ หรือรูปภาพต่อภาพ การกระตุ้นนี้ทำให้เกิดการทำงานของภาษาอย่างต่อเนื่อง โดยอาจเป็นภาพหนึ่งไปกระตุ้นให้เกิดภาพใหม่ หรือรูปภาพหนึ่งไปกระตุ้นให้เกิดรูปภาพใหม่ หรือภาพทำให้เกิดรูปภาพหรือจินตภาพ หรือรูปภาพทำให้เกิดภาพหรือ จินตภาพอื่น ๆ เนื่องจากเมื่อได้อ่านรูปภาพจากตัวบทผู้อ่านก็จะเกิดภาพขึ้นในจินตนาการ และเมื่อนำแต่ละภาพที่ได้ตั้งแต่ต้นจนจบมาร้อยเรียงรวมกัน ก็จะเกิดภาพรวมซึ่งทำให้ผู้อ่านตีความและเข้าใจความหมายของ ตัวบทนั้น ๆ ได้ (Zanetic, 2015, pp. 7-8) การตีความตัวบทของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกัน เนื่องจากแต่ละคนมีประสบการณ์ชีวิตหรือภูมิหลังที่นำมาประกอบการตีความแตกต่างกันไป หลักการนี้มีผู้นำมาศึกษาและปรับใช้ในการแปลในรูปแบบสร้างสรรค์ เช่น วันเนอร์เร็มและสเนลล์-ฮอร์นบี้ (Vannerem & Snell-Hornby, 1986 อ้างใน วรธนา แสงอร่ามเรือง, 2563, น. 55-56) นำมาปรับใช้โดยเน้นที่กระบวนการทำความเข้าใจสถานการณ์หนึ่ง ๆ ในด้านภูมิหลังทางวัฒนธรรมเชิงสังคมและประสบการณ์ของตนเอง โดยถือว่าการแปลคือการที่นักแปลเป็นคนอ่านตัวบทเป็นผู้แต่งภาษาปลายทางและเป็นนักอ่านภาษาปลายทาง ส่วนภาษาต้นทางมาจาก

ประสบการณ์และรูปภาพที่เกิดต่อเนื่องกัน รูปภาพจะทำให้ นักแปลนึกถึงภาษาปลายทางได้ ในทางทฤษฎีถือว่าภาพของนักแปลนั้นใกล้เคียงกับของนักเขียน แต่เนื่องจากประสบการณ์ของนักแปลไม่เหมือนกับนักเขียนทั้งหมด บางครั้งนักแปลจึงไม่อาจถ่ายทอดภาพที่เหมือนกันกับภาพในใจของนักเขียนได้อย่างสมบูรณ์และอาจทำให้เกิดการแปลผิดได้ ดังนั้นนักแปลควรมีความรู้ทั้งด้านวัฒนธรรมและภาษาเพื่อลดความผิดพลาดให้ได้มากที่สุด

ขั้นตอนหลังจากการตีความจนได้ภาพ (scene) ที่ถูกต้องแล้วคือการเฟ้นหารูปภาษา (frame) ที่เหมาะสมกับความหมายและวัฒนธรรมปลายทาง (Snell-Hornby, 2011, pp. 4-5) ผู้แปลต้องพิจารณาประสบการณ์หรือภูมิหลังของผู้เขียน แล้วจึงพิจารณาประสบการณ์และภูมิหลังทั้งของตัวเองและของผู้อ่านภาษาปลายทางเพื่อหารูปภาษาที่เหมาะสมกับภาพที่ต้องการถ่ายทอด เนื่องจากผู้อ่านในภาษาปลายทางจะจินตนาการภาพเหตุการณ์ได้สอดคล้องกับที่บรรยายในต้นฉบับหรือไม่ขึ้นอยู่กับรูปภาษาที่ผู้แปลถ่ายทอดหากนักอ่านกับนักแปลมี ภูมิหลังที่คล้ายคลึงกัน ผู้แปลจะสามารถอ่านต้นฉบับและจินตนาการถึงภาพของฉากนั้นได้ใกล้เคียงกับที่นักแปลต้องการสื่อจริง ๆ ดังนั้น นักเขียนจึงต้องมีความสามารถทางภาษาในการถ่ายทอดประสบการณ์เพื่อให้ ผู้แปลซึ่งเป็นผู้รับสารจากภาษาต้นทางตีความประสบการณ์นั้นผ่านรูปภาพได้ถูกต้อง ขณะเดียวกัน ผู้แปลก็ต้องมีความสามารถในภาษาปลายทางพอที่จะ

ถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านต้นฉบับออกมาเป็นรูปภาษาที่เหมาะสมในภาษาปลายทางเช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าความถูกต้องของบทแปลมาจากการตีความที่ถูกต้องในภาษาต้นทางที่ต้องคำนึงถึงภูมิหลังและความสามารถทางภาษาของนักเขียนเป็นหลัก และนักแปลต้องมีความรอบรู้และความสามารถ ทั้งภาษาต้นทางและปลายทาง เพื่อให้ได้บทแปลที่สร้างสรรค์ (วรรณา แสงอร่ามเรือง, 2563, น. 57-58)

2. คำเลียนเสียงธรรมชาติและแนวทางการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติจากคู่ภาษาต่าง ๆ

คำเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นคำที่มีหน้าที่ใช้สื่อสารแสดงอาการเลียนแบบ พบได้ในทุกภาษา (Azari & Sharififar, 2017, p.1) ในแต่ละภาษาคำเลียนเสียงธรรมชาติอาจมีลักษณะแตกต่างกันและมีจำนวนคำไม่เท่ากัน แต่ก็อาจมีบางลักษณะที่คล้ายคลึงกันได้ เนื่องจากมนุษย์มีกลไกการได้ยินเสียงที่คล้ายคลึงกัน เช่น เสียงขันของไก่ตัวผู้ในภาษาไทย (*เอ้กเอ้เอ้เอ้เอ้*) และภาษาอังกฤษ (*cock-a-doodle-doo*) มีจำนวนพยางค์และจังหวะการออกเสียงใกล้เคียงกัน คำเลียนเสียงธรรมชาติสามารถแบ่งได้เป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับแนวทางการศึกษาหรือเกณฑ์ที่ใช้จัดประเภท เช่น หากแบ่งตามแหล่งกำเนิดเสียง อาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ **คำเลียนเสียงสิ่งมีชีวิต** ซึ่งเป็นเสียงคนหรือเสียงสัตว์ เช่น เสียง*แง้ว!* ของแมว

และคำเลียนเสียงสิ่งไม่มีชีวิต เช่น เสียงกระดิ่งรถเข็นชายไอศกรีมดัง
กริ่ง! หากแบ่งตามหลักอรรถศาสตร์ อาจแบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติ
ออกได้เป็น 2 ประเภทหลัก ได้แก่ คำที่เป็นศัพท์ (Lexical) คือคำที่
เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายที่สื่อถึงและเป็นที่ยอมรับในภาษานั้น ๆ
เช่น *crack, slurp, buzz* และไม่เป็นศัพท์ (non-lexical) คือ
กลุ่มของเสียงที่ไม่จัดอยู่ในโครงสร้างของภาษาใด เช่น *vroom*
vroom และ *brrrrm brrrrm* ซึ่งแทนเสียงของรถยนต์ (Simpson,
2004, p.67) หรือหากแบ่งตามระดับการบัญญัติเป็นศัพท์
(Lexicalisation) ก็สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ คำที่มีความเป็น
ศัพท์สูง คือ มีค่านิยมในพจนานุกรมชัดเจนและหลากหลายเพราะมี
การบัญญัติศัพท์มาเป็นเวลานาน เช่น คำว่า *roar* กลุ่มต่อมาคือ
คำที่มีความเป็นศัพท์ระดับกลาง ซึ่งมีค่านิยมในพจนานุกรม แต่ไม่
หลากหลายเท่ากลุ่มแรก เช่น *buzz* และสุดท้ายคือ คำที่มีความเป็น
ศัพท์ต่ำ ไม่ปรากฏค่านิยมในพจนานุกรม หรืออาจเป็นคำสร้างใหม่
(Flyxe, 2002, p. 56) เช่น HunhnnnnhnAARR

คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาอังกฤษพบได้ในสถานการณ์
และเนื้อหาหลากหลายตั้งแต่บทกวีไปจนถึงการ์ตูนช่อง ส่วนใหญ่อยู่ใน
รูปของคำกริยาและคำนาม (Azari & Sharififar, 2017, p. 3)
ที่เป็นคำกริยามักเป็นคำที่แสดงอาการส่งเสียงและมีความหมายเชิง
อุปมา เช่น *howl* เป็นการส่งเสียงแสดงความโกรธ (Akita, 2013,
pp. 21-24) ซึ่งเมื่อนำมาจัดหมวดคำตามหลักไวยากรณ์

(grammatical classes) แล้วสามารถแบ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติได้เป็น 3 หมวด ได้แก่ คำกริยาที่เติม -ing (gerundives) คำอุทาน (interjections) และคำกริยาวิเศษณ์ที่บ่งบอกการกระทำ (manner adverbs) (Tamori and Schourup 1999, pp. 99-104 อ้างใน Sugahara, 2011, p. 15) สำหรับในภาษาไทย คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทยเป็นคำวิเศษณ์ (ณัฐริธา ทับทิม, 2556, น. 44) มีทั้งคำที่ได้รับการบัญญัติในพจนานุกรมแล้ว ซึ่งมีการสะกดคำที่ถูกต้องและคำสร้างใหม่ ในเอกสารทั่วไปมักพบคำที่บัญญัติแล้ว โดยพิจารณาจากเกณฑ์อักษรวิธีไทยและการใช้สัญลักษณ์! และ !? ส่วนในเอกสารที่ไม่เป็นทางการมักพบคำเลียนเสียงธรรมชาติที่สะกดไม่ตรงตามอักษรวิธีและมีการใช้สัญลักษณ์เพิ่มเติมค่อนข้างมาก เพื่อดึงความสนใจของผู้อ่านและเพื่อให้เห็นอารมณ์ได้มากที่สุดในพื้นที่หน้ากระดาษที่จำกัด

การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติซึ่งมีรูปภาษาแตกต่างจากคำทั่วไปและมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมนั้นเป็นเรื่องที่ท้าทาย เนื่องจากมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ เช่น ระดับภาษา รูปแบบการเขียน การออกเสียงคำ วาจาสีลา ประเภทของตัวบท ตลอดจนขนบการแปลและวัฒนธรรม บางครั้งจึงหาคำเทียบเคียงในภาษาปลายทางได้ยาก และถึงแม้ว่าความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติจะมีความสากล กล่าวคือ สื่อให้ผู้อ่านรับรู้ว่าเป็นเสียงดังที่เกิดจากการกระทำหนึ่ง ๆ หรือเกิดจากสิ่งมีชีวิตหนึ่ง ๆ ทว่าในแต่ละภาษา

และวัฒนธรรมมีการรับรู้เสียงที่แตกต่างกันไป ดังนั้นการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติต้องอาศัยศึกษาจากเอกสารทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้บางครั้งคำเลียนเสียงธรรมชาติอาจมีการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี (สรบุศย์ รุ่งโรจน์-สุวรรณ, 2550, น. 16) ผู้แปลจึงต้องพิจารณาจากบริบทสถานการณ์การสื่อสารว่า คำดังกล่าวสื่อถึงเสียงใด และไม่อาจแปลโดยอ้างอิงพจนานุกรมได้ทุกครั้ง เนื่องจากคำเลียนเสียงธรรมชาติแตกต่างจากคำทั่วไปตรงที่แฝงความหมายในเชิงบ่งบอกอารมณ์ไว้ด้วย การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติ จึงต้องเข้าใจกลวิธีการแปลที่หลากหลายเพื่อถ่ายทอดความหมายให้ตรงตามบริบท (ณัฐจิรา ทับทิม 2556, น. 44)

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยยังไม่พบว่ามิงงานวิชาการที่ศึกษาประเด็นกลวิธีการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติในนวนิยายเรื่อง *The Council of Animals* แต่มีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำเลียนเสียงธรรมชาติในคู่ภาษาต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานของผู้วิจัย จากการรวบรวมงานเหล่านี้พบว่านักแปลมีแนวทางการแปลทั้งเหมือนและแตกต่างกันไปตามแต่ละภาษาและความเหมาะสมในแต่ละบริบท โดยคำนึงถึงโครงสร้างของภาษาต้นทางและคำเทียบเคียงในภาษาปลายทาง (Azari & Sharififar, 2017, p. 5) เช่น อาจแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติ (Inose, 2008, Flyxe, 2002 และ Azari & Sharififar, 2017) แปลด้วยการเปลี่ยนชนิดของคำ (word class) (Inose, 2008) ละไม่แปล (Flyxe, 2002, Inose

2008, และ Casas-Tost, 2014) ใช้คำยืม (loan word) (Azari & Sharififar, 2017) ถอดความ (paraphrase) (Flyxe, 2002 และ Inose, 2008) แปลแบบตรงตัว (literal translation) เปลี่ยนรูปแบบ (transposition) แปลแบบเปลี่ยนมุมมอง (modulation) หรือใช้คำที่มีความหมายเทียบเคียง (equivalence) (Tiwiyanti, 2017) เป็นต้น ผู้วิจัยสรุปแนวทางการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติได้ ดังนี้

1) การแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติ

แนวทางการถ่ายทอดคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เหมาะสมที่สุดคือ แปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง แนวทางนี้พบได้ในการแปลทุกคู่ภาษา (Azari & Sharififar, 2017, p. 6) ยกตัวอย่างเช่น คำว่า *Thump!* หมายถึง ‘the sound of something heavy hitting something’ (Cambridge Advanced Learner’s Dictionary and Thesaurus) ในภาษาไทยพบคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเทียบเคียงได้ คือ คำว่า “โครม” หมายถึง เสียงคนหรือของหนัก ๆ ล้มหรือตก (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ออนไลน์) แม้กลวิธีการแปลนี้เป็นที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด (Sharifi Moghadam & Ghazizade, 2016, p. 13 อ้างใน Azari & Sharififar, 2017, p.5) ทว่าไม่อาจนำมาใช้ได้กับคำเลียนเสียงธรรมชาติทุกคำ เนื่องจากแต่ละคู่ภาษามีข้อจำกัดที่แตกต่างกันทั้งระบบภาษาและวัฒนธรรม (Azari & Sharififar, 2017, p. 8)

2) การเปลี่ยนชนิดของคำ (Class-shifts)

มักใช้ในกรณีที่คู่ภาษานั้น ๆ มีระบบภาษาแตกต่างกันและไม่มีคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง หรือในกรณีที่น่าแปลกต้องการรักษาวัฒนธรรมของภาษาต้นทางและภาษาปลายทาง (Azari & Sharififar, 2017, pp. 6-8) ในการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาอังกฤษ พบว่ามีการแปลโดยเปลี่ยนชนิดของคำอย่างหลากหลาย เช่น แปลเป็นคำกริยาวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ คำกริยา คำนาม คำคุณศัพท์สองคำหรือคำประสม คำกริยาวิเศษณ์ คำคุณศัพท์หรือคำกริยา (Inose, 2008, อ้างใน ณีภูริรา ทับทิม 2556, น. 44-45) หรือคำกริยาวลี (Toratani, 2009 อ้างใน ณีภูริรา ทับทิม 2556, น. 45) แต่หากคู่ภาษานั้น ๆ ใช้คำชนิดเดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนชนิดของคำ เช่น ในการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย พบว่าส่วนใหญ่แปลเป็นคำวิเศษณ์ได้ เนื่องจากคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์ขยายกริยา (ณีภูริรา ทับทิม, 2556, น. 49-51) ขณะที่ภาษาไทยที่คำเลียนเสียงธรรมชาติส่วนใหญ่ก็อยู่ในรูปคำวิเศษณ์เช่นกัน (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2550, น. 14-16) เมื่อแปลแล้วคำจึงยังคงมีหน้าที่เดียวกัน นอกจากนี้พบว่า การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาสวีเดนบางคำยังคงรูปคำวิเศษณ์ได้เช่นเดียวกัน (Flyxe, 2002, p.70) ยกตัวอย่างเช่น การแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นคำกริยาให้เป็นคำนาม “ どさり ”

(clumping) แปลเป็น “with a thud” เป็นต้น (ณัฐจิรา ทับทิม 2556, น. 46)

3) การละไม่แปล (Omission)

การละไม่แปลอาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น วัฒนธรรมของภาษาปลายทางไม่นิยมใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติและมองว่าคำเลียนเสียงธรรมชาติมีความสำคัญน้อยกว่าคำประเภทอื่น ๆ (Pinker, 1994, p. 152) จึงไม่เหมาะที่จะถ่ายทอดในบทแปลเนื่องจากไม่เพิ่มคุณค่าใด ๆ ให้บทแปล หรืออาจมีการแปลขยายคำเลียนเสียงธรรมชาติแบบอื่นในประโยคแล้วหรือขาดคำเทียบเคียงในภาษาปลายทาง (Toratani, 2009 อ้างใน ณัฐจิรา ทับทิม 2556, น. 45) และเป็นไปได้ว่านักแปลขาดความรู้เรื่องรูปแบบและความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ เมื่อแปลแล้วต้องใช้การบรรยายที่ยาวกว่าต้นฉบับ ทำให้ผู้อ่านสับสนและสนใจเนื้อหาผิดจุดได้ (Azari & Sharififar, 2017, pp. 6-8) วิธีนี้มีข้อเสียคือทำให้รายละเอียดหรือความหมายบางอย่างที่คำเลียนเสียงธรรมชาติมีส่วนในการแสดงออกหรือบรรยายในบริบทของต้นฉบับหายไปจากฉบับแปล (Casas-Tost, 2014, p. 40) เนื่องจากคำเลียนเสียงชาตินั้นถือว่าเป็นองค์ประกอบทางเสียงที่สำคัญที่สุด และควรนำมาถ่ายทอดลงในบทแปลด้วย (Casas-Tost, 2014, p. 42)

4) การใช้คำยืม (loan word)

คำยืมที่นำมาแปลนั้นมีอาจมีเสียงอ่านที่ถอดมาจากต้นฉบับหรือคล้ายคลึงกันอยู่หลายส่วน ทั้งนี้สิ่งที่เปลี่ยนไปเป็นแค่การสะกดคำและสัทศาสตร์บางส่วนเท่านั้นเนื่องจากระบบภาษาของภาษาต้นทางและภาษาปลายทางไม่เหมือนกัน จึงเป็นการยืมคำจากภาษาต้นทางมาปรับใช้ในภาษาปลายทาง (Azari & Sharififar, 2017, p. 10) เช่น คำว่า Beep ในภาษาอังกฤษเมื่อนำมาแปลด้วยคำยืมในภาษาไทยเลียนจะใช้คำว่า bip (Pischedda, 2011, pp. 16-17) วิธีนี้พบได้ทั่วไปเมื่อต้องแปลคำด้านวัฒนธรรม (culture-specific items) (Baker, 2011) ในคู่ภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทยมีการนำแนวทางการแปลนี้มาใช้โดยถ่ายเสียงคำจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย แต่ถ้าไม่มีการปรับเสียงอ่านให้เข้ากับระบบคำในภาษาไทยก็อาจพิจารณาได้ว่าคำแปลที่ได้นั้นอยู่ในรูปแบบการแทรกแซงทางภาษา ซึ่งเป็นการที่ผู้แปลนำลักษณะการเขียนและการออกเสียงของภาษาต้นทางมาใช้ในภาษาปลายทาง (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2550, น. 52)

5) การถอดความ (paraphrase or rewording)

มักใช้ในกรณีที่ไม่มีคำเทียบเคียงในภาษาปลายทาง หรือคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทางนั้นไม่เหมาะสม (Azari & Sharififar, 2017, p. 6) แนวทางนี้จึงเหมาะจะนำมาใช้เก็บรายละเอียดของคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาต้นทางและถ่ายทอดความหมายให้ผู้อ่านต่างวัฒนธรรมเข้าใจถึงแม้ว่าจะไม่ได้ใช้คำเลียน

เสียงธรรมชาติเหมือนในต้นฉบับก็ตาม (Muhaidat, 2009, อ้างใน Azari & Sharififar, 2017, p. 4) นอกจากนี้ คำเลียนเสียงธรรมชาติ บางคำอาจมีความหมายเป็นนามธรรม ยากต่อการแปลแบบตรงตัว ผู้แปลจึงแปลโดยถอดความ ยกตัวอย่างการแปลจากภาษาญี่ปุ่นเป็น ภาษาสวีเดน (Flyxe, 2002, p. 70) ดังนี้

ต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น : Myō ni waku-waku shita kimochi
(I began to feel strangely shaky, close to tears)

ฉบับแปลภาษาสวีเดน : En sorts underlig spänd
förväntan (A kind of strange tense anticipation)”

(Flyxe, 2002, p.66)

แนวทางนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือการถอดความช่วย อธิบายความหมายในประโยค (propositional meaning) ของคำ เลียนเสียงธรรมชาติได้ ส่วนข้อเสียคือไม่สามารถแสดงความหมายเชิง อารมณ์ความรู้สึก (expressive meaning) อีกทั้งยังทำให้คำแปล แตกต่างจากต้นฉบับโดยสิ้นเชิง เนื่องจากการแปลด้วยคำอธิบาย ยาวเหยียดในภาษาปลายทางแทนที่จะถ่ายทอดด้วยคำคำเดียวดังที่ ปรากฏในต้นฉบับ ทำให้บทแปลยาวผิดจากต้นฉบับ ไม่กระชับ (Baker, 2011, p. 41) อีกทั้งยังเสี่ยงต่อการแปลเกินโดยไม่จำเป็น ทำให้ธรรมชาติของคำหายไปภาษาปลายทาง (Inose, 2008, p. 41 อ้างใน Azari & Sharififar, 2017, p. 6-8)

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีกลวิธีอื่น ๆ เช่น การทับศัพท์ (transliteration) การอธิบายความ (explication) (Muhaidat, 2009 อ้างใน Azari & Shariffar, 2017, p. 4) การแปลตรงตัว (literal translation) การเปลี่ยนรูปแบบ (transposition) (Tiwiyanti, 2016, p. 39) การแปลแบบใส่ -ing หรือเปลี่ยนลำดับประโยคสำหรับการแปลเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้คำเลียนเสียงธรรมชาติในประโยคเด่นชัดขึ้น (Kakehi, 1993a, p. 135 อ้างใน Flyxe, 2002, p. 71) และการปรับคำ (reformulation) เช่น สร้างคำใหม่ ใช้คำยืม (loan word) ใช้คำประเภทอื่นแทน (substitution) เพื่อรักษาการแสดงออกในต้นฉบับเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด (Casas-Tost, 2014, p. 41) เป็นต้น

การอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งประเภทคำเลียนเสียงธรรมชาติที่พบในนวนิยายเรื่อง *The Council of Animals* ออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ศัพท์บัญญัติ จำนวน 3 คำ และคำสร้างใหม่ จำนวน 16 คำ ตามตารางด้านล่าง

ศัพท์บัญญัติ	คำสร้างใหม่
1. caw	1. Aaaaooooo
2. splash	2. ACHOO
3. whoosh	3. BANGCRRACKWHOOSH
	4. Buzzzzzzzz...

ศัพท์บัญญัติ	คำสร้างใหม่
	5. Caaw 6. Du dum du dum du dum 7. Hunhnn 8. HunhnnnhnAARR 9. KABANG 10. MEYAAHAOW 11. SCHRUMPF 12. SCREEAFWOOSH 13. Shh 14. Shhh 15. SHRUUSSH 16. WHMUPF

โดยคำในตารางนี้ได้รวมคำแสดงอาการส่งเสียงที่เกี่ยวข้อง (onomatopoeic verbs) เช่น mutter, clatter, squeak จากการประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลที่ได้ศึกษามาข้างต้น พบว่ากลวิธีที่สามารถนำมาแก้ปัญหาการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติได้ คือ การเลือกใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย (equivalent) ซึ่งเป็นกลวิธีที่ดีที่สุดและนิยมมากที่สุดในหลายคู่ภาษา เนื่องจากการรักษาองค์ประกอบทางเสียงที่มีความสำคัญต่อการถ่ายทอดเนื้อหาให้ได้ภาพตรงตามต้นฉบับ (Casas-Tost, 2014, p. 42) การใช้คำเลียน

เสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับกลวิธีทางเสียง การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับกลวิธีทางเสียงและการทับศัพท์ และการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่สร้างใหม่จากกลวิธีทางเสียง ส่วนการละไม่แปลเป็นกลวิธีที่ไม่ได้นำมาใช้ เนื่องจากเป็นการผละจากต้นฉบับทำให้ความหมายของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีส่วนสำคัญในการตีความบริบทของต้นฉบับหายไปจากฉบับแปล (Casas-Tost, 2014, p. 40) ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้อ่านภาษาปลายทางเข้าใจบริบทผิดไปจากที่ผู้เขียนตั้งใจ มีรายละเอียดดังนี้

1. คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย (equivalent)

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย ในที่นี้หมายถึงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นศัพท์บัญญัติในพจนานุกรม และศัพท์ที่พบได้ในการสืบค้นจากเอกสารไม่เป็นทางการ เช่น อินเทอร์เน็ต หากในต้นฉบับปรากฏศัพท์ที่มีการบัญญัติไว้อยู่แล้ว ก็มักหาคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงกันได้ง่าย ดังในตัวอย่างที่ (1) ผู้แปลเลือกใช้เสียงร้องของอีกาในภาษาไทย ('กา ๆ') โดยนำมาใช้แค่พยางค์เดียวให้เหมือนกับคำว่า Caw! ในต้นฉบับ

- (1) ต้นฉบับ : “ The crow sang out his song, then pronounced: “ **Caw!** The question is set, with

the blessing of the Bird Gods, by previous animal council! The Animal Kingdoms listen and agree, in the light of The Egg! **Caw...**" (หน้า 8)
บทแปล : อีการ้องเพลงประจำตัว ก่อนจะประกาศว่า "กา! ด้วยพรจากทวยเทพพระเจ้านกสภาแห่งสรรพสัตว์ รุ่งก่อนได้กำหนดคำถามไว้แล้ว! อาณาจักรสัตว์ทั้งหลาย รับฟัง และตกลงโดยเหตุแห่งฟองไข่พระเจ้านก! กา..."

ในกรณีของคำสร้างใหม่ (เช่น BANGCRACKWHOOSH!) หากประกอบขึ้นด้วยศัพท์ที่มีการบัญญัติไว้แล้ว (คือ bang, crack และ whoosh) ก็อาจแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงกับภาษาไทยได้เช่นกัน ดังในตัวอย่างที่ (2)

(2) **ต้นฉบับ** : "The roaches, like a black undulating carpet, carried the water cooler up to the ceiling and then dropped it down: **BANGCRACKWHOOSH!**" (หน้า 8)

บทแปล : แมลงสาบจำนวนมากดูเหมือนพรมดำ กระเพื่อมเป็นคลื่นกำลังแบกเครื่องทำน้ำเย็นขึ้นสูงจรดเพดานและจากนั้นก็ปล่อยลงมาเสียงดัง **ปังเปรียะซู!**

ในบริบทนี้แมลงสาบจำนวนมากช่วยกันแบกเครื่องทำน้ำเย็นขึ้นสูงจนถึงเพดานแล้วจึงตั้งใจปล่อยให้ตกกระทบพื้นเพื่อชูลึบบาบูน จึงเกิดเสียงเครื่องทำน้ำเย็นกระทบพื้น (BANG) เสียงเครื่องแตก

(CRRACK) และเสียงน้ำทะเลล็กออกมา (WHOOSH) Merriam-Webster Online Dictionary ให้ความหมายว่า bang หมายถึง ‘to produce a sharp often metallic explosive or percussive noise or series of such noises’ คำว่า crack หมายถึง ‘to break with a sudden sharp sound’ และคำว่า whoosh หมายถึง ‘the sound created by such a rush’ ผู้แปลเลือกใช้การแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงกับภาษาไทยทั้งสามเสียงตามลำดับ ได้แก่ ‘ปัง’ ซึ่งความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ (ออนไลน์) หมายถึง เสียงดังเช่นนั้น ต่อมาคือคำว่า ‘เปรี๊ยะ’ หมายถึง เสียงที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาดเป็นต้นซึ่งมีเสียงดังเช่นนั้นอย่างแก้วแตก และ ‘ชู’ หมายถึง เสียงดังอย่างเสียงฝนตกมาก ๆ แต่ตกไม่นาน ทั้งนี้เลือกใช้คำที่มีวรรณยุกต์ตรี ซึ่งเป็นวรรณยุกต์เสียงสูง เพื่อสื่อความหมายของสิ่งของตกแตก และทำให้การออกเสียงของคำยาวขึ้น เพื่อให้เหมือนต้นฉบับที่คำว่า ‘crrack’ มี ‘r’ เพิ่มมาหนึ่งตัวทำให้พยางค์ยาวขึ้น และเลือกใช้คำว่า ‘ชู’ เนื่องจากออกเสียง อู เหมือนต้นฉบับ จากนั้นจึงนำคำทั้งสามมาเรียงติดกันตามลำดับ เป็นการสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติขึ้นใหม่ให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ ในที่นี้จึงถือเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย

2. คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับกลวิธีทางเสียง

ในกรณีที่ต้นฉบับปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีการเพิ่มพยัญชนะหรือสระ ผู้แปลอาจแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย (equivalent) ร่วมกับกลวิธีทางเสียง คือ ผันวรรณยุกต์ของคำเลียนเสียงธรรมชาติเพื่อแสดงระดับเสียงให้สื่อความหมายได้ตรงตามบริบท เพิ่มพยัญชนะในคำเพื่อแสดงเสียงลากยาว หรือเปลี่ยนเสียงสระเพื่อให้ออกเสียงคล้ายคลึงกับต้นฉบับ ดังในตัวอย่างที่ (3) และ (4)

(3) ต้นฉบับ : She sniffed again.... *WHMUPFI!*

KABANG! SHRUUSSH! The floor around them shuddered and collapsed in on itself. (หน้า 86)

บทแปล : [หมี] จึงดมอีกครั้ง... *หุบ! โครม! พรีดตด!*

พื้นรอบ ๆ ที่พวกมันยืนอยู่สั่นและพังทลายลงใต้ดิน

ขณะที่หมีกำลังยืนดมกลิ่นสารเคมีอยู่หน้ารู พื้นบริเวณที่หมีและหมายืนอยู่กลับถล่มลงไปใต้อ้าใต้ดิน เสียงที่เกิดขึ้นในบริบทนี้คือ เสียงพื้นถล่ม (WHMUPFI) ตามด้วยเสียงดินที่พังทลายกระทบกัน (KABANG!) และเสียงหมาและหมีไถลลงไปใต้ดินอย่างรวดเร็ว (SHRUUSSH!) ทั้ง 3 คำถือเป็นคำสร้างใหม่ในภาษาต้นทาง เพราะเมื่อพิจารณาจากการสะกดคำ จะเห็นว่า whmupf แผลงมาจากคำว่า whump และ kabang แผลงมาจากคำว่า bang ซึ่ง Merriam-

Webster Online Dictionary ให้นิยามคำว่า whump ว่าหมายถึง ‘bang, thump’ และ bang หมายถึง ‘to strike with a sharp noise or thump’ ผู้แปลจึงเลือกแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย คำแรกคือคำว่า ‘ผุบ’ หมายถึง ก้อนหินหล่นจากที่สูง (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2550, ภาคผนวก ข) เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับพื้นถล่ม และยังมีเสียง /w/ ที่สอดคล้องกับเสียง /f/ ในคำว่า *WHMUPF!* คำต่อมาคือคำว่า ‘โครม’ ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (ออนไลน์) ให้ความหมายว่าเป็นเสียงดังอย่างเสียงคนหรือของหนัก ๆ ล้มหรือตก จึงใกล้เคียงกับเสียงพื้นถล่มกระทบอุโมงค์ใต้ดิน และยังประกอบด้วยเสียง /ค/ ซึ่งตรงกับเสียง /k/ ในคำต้นฉบับอีกด้วย ในที่นี้ทั้งสองคำจึงเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทย ส่วนคำสุดท้ายคือคำว่า *SHRUUSSH!* น่าจะแผลงมาจาก whoosh ซึ่งใช้เพื่อบรรยายเสียง “something that happens very fast, with no pauses or delay” (Cambridge Advanced Learner’s Dictionary and Thesaurus) สำหรับคำนี้ ผู้แปลเลือกแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงกับภาษาไทย คำว่า ‘พรีด’ หมายถึง ไถลลงจากหน้าผา (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2550, ภาคผนวก ค) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับ whoosh และใช้กลวิธีทางเสียงคือ ซ้ำตัวสะกด เพื่อสื่อถึงเสียงที่ยาวต่อเนื่องเหมือน

ต้นฉบับ ในที่นี้จึงเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับกลวิธีทางเสียง

- (4) ต้นฉบับ : **MEYAAHAOW!** A terrible pain shot through one of the cat's back paws, and she was pulled up short. (หน้า 119)

บทแปล : **เหมี้ยววว!** ความเจ็บแสบแปลิบตรงหลังอู้งมีจนนางแมวขยับไม่ได้เลย

ในบริบทนี้แมวเดินไปเหยียบกับดักสัตว์และโดนหนีบบริเวณหลังเท้า จึงร้องออกมาด้วยความตกใจและเจ็บปวด คำว่า MEYAAHAOW! เป็นการผสมระหว่างคำว่า MEAOW (หรือ meow) และ YAAH (หรือ yah) โดยใช้วิธีเติมหน่วยคำเข้ามาแทรกกลาง (infix) meow เป็นเสียงร้องของแมวในภาษาอังกฤษ ส่วนคำว่า yah ใช้แสดงอารมณ์รังเกียจหรือเหยียดหยัน ('an exclamation of derision or disgust') (Collins English Dictionary) ผู้แปลจึงเลือกถ่ายทอดด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยคือ 'เหมี้ยว' และใช้กลวิธีทางเสียงปรับคำทำให้เสียงร้องแหลมสูงและยาวขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับอารมณ์ของแมวที่ร้องด้วยความเจ็บปวด โดยเพิ่มวรรณยุกต์จากเสียงสามัญเป็นเสียงโท เป็น 'เหมี้ยว' และซ้ำตัวสะกดอีก 2 ตัว เพื่อทำให้เสียงลากยาว ได้เป็น 'เหมี้ยววว' ทั้งนี้ฉบับแปลมิได้ใช้วิธีผสมคำขึ้นใหม่เหมือนต้นฉบับ เนื่องจากจะทำให้บทแปลฟังดูแปร่งไม่เหมาะกับระบบภาษาไทย แต่ใช้กลวิธีการ

แปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับ
กลวิธีทางเสียง

3. คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับ กลวิธีทางเสียงและการทับศัพท์

นอกจากกลวิธีที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้แปลยังอาจเลือก
เพิ่มเติมการทับศัพท์ในการแก้ปัญหการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติ
ดังในตัวอย่างที่ (5) ซึ่งกล่าวถึงกิ้งก่ายักษ์ที่ออกแรงดันหินก้อนใหญ่ให้
พ้นทาง

(5) ต้นฉบับ : “His vast claws dug into the cavern
floor, his scales scratching against the cold
stone of the boulder, his black-and-green eyes
slit in effort....“*HunhnnnhnAARR!*” (หน้า 97)

บทแปล : กรงเล็บขนาดมหึมาที่มึนเจาะลงบนพื้นถ้ำ
เกล็ดบนตัวเสียดสีกับหินก้อนใหญ่เย็น ๆ นัยน์ตาดำผสม
เขียวหรือลงเตรียมใช้แรง... “*ฮียยยยยยฮ้าร์!*”

คำว่า *HunhnnnhnAARR* เป็นการผสมระหว่างคำว่า *hunh*
และ *argh* โดยมีการซ้ำพยัญชนะ คำว่า *hunh* เป็นเสียงพ่นลมออก
จมูก (‘a snorting sound’) (Collins English Dictionary) ส่วนคำ
ว่า *argh* ใช้เพื่อ ‘express frustration, disappointment, anguish,
or pain’ (Merriam-Webster Online Dictionary) คำเลียนเสียง
ธรรมชาติดังกล่าวจึงใช้เพื่อสื่อถึงความพยายามอย่างยิ่งยวดของกิ้งก่า

ยักษ์ ในการถ่ายทอดคำว่า *HunhnnnhnAARR* ผู้แปลใช้คำว่า ‘ฮือ’ ซึ่งพจนานุกรมฉบับมติชนอธิบายว่า เป็นเสียงหอบหายใจแรง ๆ ประกอบกับกลวิธีทางเสียง คือ ซ้ำตัวสะกด เพื่อให้ได้เสียงที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับ และแปลทับศัพท์คำว่า *argh* เพื่อสื่อถึงอารมณ์หงุดหงิดและความลำบากของกิ้งก่ายักษ์ที่ไม่สามารถดันหินให้ขยับได้สักที โดยถอดเสียงจากคำว่า *AARR* เป็นคำว่า อ้าร์ ใช้การอ่านออกเสียงแบบอ้าปากและเกิดเสียงดัง เหมาะกับการนำมาใช้ในบริบทที่กิ้งก่ายักษ์ต้องใช้แรงฮึดสุดท้ายดันหินให้พ้นทาง ในที่นี้จึงถือเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่เทียบเคียงได้ในภาษาไทยร่วมกับกลวิธีทางเสียงและการทับศัพท์

4. การสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติขึ้นใหม่จากกลวิธีทางเสียง

กลวิธีนี้เป็นการใช้กลวิธีทางเสียงอย่างการผันวรรณยุกต์คำเลียนเสียงธรรมชาติ เกิดเป็นคำสร้างใหม่ที่ไม่ปรากฏในแหล่งอ้างอิงใด ๆ มาก่อน ยกตัวอย่างการแปลคำว่า *SCREEAFWOOSH* ในตัวอย่างที่ (6)

- (6) ต้นฉบับ : Edgar, experimenting with the controls, pushed the throttle ahead and **SCREEAFWOOSH!** They zoomed down the tunnel. (หน้า 157)

บทแปล : เอ็ดการ์ทดลองกดปุ่มควบคุมรถ ก่อนจะ
เหยียบคันเร่งเดินหน้า และ **กรีฟบู๊ต!** พวกเขาพุ่งปรี๊ดลง
อุโมงค์ไป

ในที่นี้ กลุ่มของแมวกำลังเดินตามทางรถไฟและเจอร์รอนต์
ราง เอ็ดการ์ซึ่งสนใจเรื่องเครื่องยนต์จึงขึ้นรถและติดเครื่องยนต์
เขาชวนสัตว์ทั้งหมดขึ้นรถไปด้วยกัน เมื่อเอ็ดการ์เหยียบคันเร่ง
รถก็เคลื่อนตัวออกอย่างรวดเร็ว เกิดเป็นเสียงเสียดสีของล้อรถกับราง
รถไฟและเสียงฟู่ผ่านลม ทั้งกลุ่มจึงเดินทางใต้อุโมงค์ได้เร็วมาก
คำว่า SCREEAFWOOSH เป็นคำสร้างใหม่ที่ไม่ปรากฏที่ใดมาก่อน
จากเนื้อเรื่องและภาพประกอบพบว่าเป็นเสียงเสียดสีของล้อรถยนต์
รางกับรางรถไฟซึ่งทำมาจากเหล็กเหมือนกัน ทำให้เกิดเสียงแสบแก้ว
หู SCREEAF จึงน่าจะมาจากคำว่า screech ซึ่งพจนานุกรม Collins
English Dictionary อธิบายว่า ‘If a vehicle screeches
somewhere [...], its tyres make an unpleasant high-pitched
noise’ ส่วนคำว่า WOOSH มาจาก whoosh หมายถึงการเคลื่อนที่
อย่างรวดเร็วเสียงดัง และเมื่อนำสองคำมารวมกันจึงเกิดเป็นเสียง
ต่อเนื่องของล้อเสียดสีและการเคลื่อนที่ฉับพลัน

ผู้แปลเลือกคำในภาษาไทยที่เป็นเสียงใกล้เคียงกับ
สถานการณ์ในต้นฉบับ จากคำว่า ‘กรีก’ ในพจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ (ออนไลน์) ให้ความหมายว่าเป็น
‘เสียงของแข็งเช่นแก้ว โลหะ กระทบกัน’ และ ‘เอี้ยด’

ซึ่งพจนานุกรมฉบับมติชน ให้ความหมายว่าเป็น ‘เสียงดังอย่างเสียงเสียดสี’ เมื่อนำทั้ง ‘กรี้ก’ และ ‘เอี้ยด’ มาปรับรวมกัน และเปลี่ยนเสียงสระสระอึเป็นสระอี โดยอ้างอิงจาก เอียดซึ่งใช้สระเสียงยาวและมีความหมายถึงการเสียดสี จึงได้คำว่า ‘กรี้ก’ แต่เนื่องจากคำในต้นฉบับลงท้ายด้วยเสียง /if/ จึงเลือกใช้ตัวสะกดที่ให้เสียงลวดโรฟันได้แก่ ฟ ดังนั้นจึงได้คำใหม่เป็น ‘กรี้ฟ’ ส่วนคำหลังใช้ ปรี๊ด ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (ออนไลน์) หมายถึงอาการที่น้ำหรือของเหลวเป็นต้นพุ่งออกจากช่องแคบโดยเร็วแรง โดยปริยายหมายความว่า รวดเร็วฉับไว เช่น ลื่นปรี๊ด โดยนำมาปรับนำควบเกล้า ร ออก เนื่องจากต้นฉบับไม่มีเสียงควบเกล้า ได้เป็นคำว่า ‘ปู้ด’ เพื่อแสดงความรวดเร็ว ในที่นี้จึงถือเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติที่สร้างใหม่จากกลวิธีทางเสียง

5. คำยืม

นอกจากกลวิธีที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้แปลยังอาจยืมคำจากภาษาต้นทางมาปรับใช้ในภาษาปลายทาง โดยถอดเสียงอ่านให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับในต้นฉบับ ดังในตัวอย่างที่ (7) ซึ่งมดพยายามบอกให้หมาหยุดโวยวายเนื่องจากมีเสียงคนเดินเข้ามาในกระท่อมเหนืออูโมงค์ที่สัตว์ต่าง ๆ ซ่อนตัวอยู่

(7) ต้นฉบับ : “*Shh!*” said the ants. “Listen.”

(หน้า 129)

บทแปล : "ซู!" พวกมดพูด "ฟังสิ"

คำว่า *shh* หรือ *shush* ในภาษาอังกฤษ เป็นคำแทนเสียงที่ใช้เพื่อบอกให้เงียบ (Cambridge online Dictionary) แม้ในภาษาไทยจะมีคำว่า จู ๆ หรือ จู๊ ๆ ซึ่งใช้ในสถานการณ์เดียวกัน แต่เมื่อพิจารณาความหมายในภาษาไทยแล้วพบว่า ไม่สอดคล้องกับลักษณะการออกเสียงของคำในต้นฉบับซึ่งเป็นปล่อยลมออกจากปาก ผู้แปลจึงเลือกคำว่า ซู ซึ่งเป็นคำยืมที่ปรากฏในเอกสารที่ไม่เป็นทางการ จึงถือเป็นการแปลด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติแบบการใช้คำยืม (loan word)

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติ และจากการนำไปประยุกต์ใช้แปลเรื่อง *The Council of Animals* ของ Nick McDonell ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลต้องพิจารณาลักษณะ รูปแบบ และหน้าที่ของคำเลียนเสียงธรรมชาติ รวมทั้งบริบทสถานการณ์แวดล้อม และอาจประยุกต์ใช้แนวคิดการแปลตามหลัก Scenes-and-Frames Semantics ประกอบด้วย กลวิธีที่นิยมใช้และถือว่าเหมาะสมที่สุดคือ การถ่ายทอดโดยใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติในฉบับแปล การใช้คำที่เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง (equivalent) เป็นวิธีที่พบบ่อยที่สุดในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ สอดคล้องกับผลวิจัย

ของ Casas-Tost (2014, p. 42) และ Azari & Shariffifar (2017) โดยอาจใช้ร่วมกับกลวิธีทางเสียง เพื่อแสดงให้ผู้อ่านรับรู้ถึงระดับเสียงที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของสัตว์ชนิดนั้น ๆ เช่น การเพิ่มสระเสียงสูงในเสียงร้องของแมวเพื่อแสดงอาการที่ตกใจเพิ่มขึ้นจากการร้องธรรมดา ทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงสถานการณ์วิกฤตและรู้สึกร่วมไปกับเหตุการณ์ที่ตัวละครเผชิญอยู่ได้ หรือใช้ร่วมกับการทับศัพท์ก็ได้แล้วแต่กรณี ซึ่งการใช้คำเทียบเคียงจะช่วยให้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่เปลือยออกมาสื่อความหมายได้ตรงกับบริบทมากยิ่งขึ้น เนื่องจากภาษาปลายทางมีคำเลียนเสียงธรรมชาติของสัตว์และสิ่งไม่มีชีวิตบัญญัติในพจนานุกรม และที่พบได้ทั้งในเอกสารที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ดังนั้นการเลือกนำมาปรับใช้ในการแปลทำให้ผู้อ่านภาษาปลายทางคุ้นเคย สามารถเข้าใจความหมายของเสียงได้จากระบบการรับรู้เสียงและการออกเสียงของภาษาปลายทาง และตีความหมายของคำได้จากการเรียนรู้ที่สั่งสมมาในสังคมของภาษาปลายทาง ส่วนการสร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติขึ้นใหม่จากกลวิธีทางเสียง เป็นกลวิธีแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ไม่ปรากฏในการทบทวนวรรณกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้ทดลองใช้กับการแปลคำว่า SCREEAFWOOSH อย่างไรก็ดี นักแปลที่ประสงค์จะเก็บรูปคำและเสียงของต้นฉบับ อาจพิจารณาแปลโดยใช้วิธีทับศัพท์หรือเลือกใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาปลายทาง แต่ทั้งนี้ ไม่ควรใช้วิธีละไม่แปล เนื่องจากคำเลียนเสียงธรรมชาติมีความสำคัญและมีหน้าที่แสดงออก

เชิงอารมณ์ความรู้สึก การละไม่แปลอาจทำให้บทแปลขาดสีสันและ
อรรถรสได้

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลคำเลียนเสียง
ธรรมชาติและ การประยุกต์ใช้แนวทางต่าง ๆ ที่นำเสนอในบทความนี้
น่าจะเป็นแนวทางสำหรับนักแปลในการถ่ายทอดคำเลียนเสียง
ธรรมชาติ โดยเฉพาะในกรณีที่คำในต้นฉบับเป็นคำสร้างใหม่ซึ่งแผลง
มาจากคำที่มีการบัญญัติไว้อยู่แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการวิจัยต่อ
ยอดเรื่องการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติ ก็อาจศึกษาตัวบทประเภท
อื่น ๆ ที่พบคำเลียนเสียงธรรมชาติจำนวนมาก เช่น วรรณกรรมเด็ก
หรือศึกษากลวิธีการแปลคำเลียนเสียงธรรมชาติเฉพาะบางประเภท
เช่น คำนาม คำกริยา คำสร้างใหม่ เพื่อสรุปแนวทางการแปลอย่าง
เป็นระบบต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ณัฐริธา ทับทิม. (2556). การศึกษาวิธีการและประเภทการแปลคำ
เลียนเสียงธรรมชาติและคำบอกอาการ หรือสภาพจาก
ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย. *วารสารญี่ปุ่นศึกษาศาสตร์*,
30(1), 41-57. [https://so02.tci-
thaijo.org/index.php/japanese/article/view/13578](https://so02.tci-thaijo.org/index.php/japanese/article/view/13578)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (ม.ป.ป.).

<https://dictionary.orst.go.th/>

พจนานุกรมฉบับมติชน. (2547). มติชน.

วรรณภา แสงอร่ามเรือง. (2563). *ทฤษฎีและหลักการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ. (2550). *โครงการคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาไทย : รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์*. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

Akita, K. (2013). Constraints on the semantic extension of onomatopoeia. *Public Journal of Semiotics*, 5(1), 21-37. <https://doi.org/https://doi.org/10.37693/pjos.2013.5.9646>

Azari, R., & Shariffar, M. (2017). Translating onomatopoeia: An attempt toward translation strategies. *Review of Applied Linguistics Research*, 3(3), 72-92.

Baker, M. (2011). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. Routledge.

Cambridge Advanced Learner's Dictionary and Thesaurus (4th edition). (2013). Cambridge University Press & Assessment. from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/>

- Casas-Tost, H. (2014). Translating onomatopoeia from Chinese into Spanish: a corpus-based analysis. *Perspectives*, 22(1), 39-55.
<https://doi.org/10.1080/0907676X.2012.712144>
- Collins English Dictionary*. (2020).
<https://www.collinsdictionary.com/english/>
- Fillmore, C. J. (1977). Scenes-and-frames semantics. In Zampolli, A. (Ed.). *Linguistic Structures Processing*. North Holland Publishing Company.
- Flyxe, M. (2002). Translation of Japanese onomatopoeia into Swedish (with focus on lexicalization). *Africa & Asia*, (2), 54-73.
- Fromkin, V. Rodman, R. & Hyams, N. (2010). *An Introduction to Language* (9th edition). Wadsworth Cengage Learning.
- Kakehi, H. (1993). Bungaku sakuhi ni mirareru onomatopoe hyôgen no nichi-eitaishô. In: H. Kakehi and I. Tamori (Eds.), *Onomatopia: gion, gitaigo norakuen* (pp. 127-143). Keisô Shobô.

- Inose, H. (2008). Translating Japanese onomatopoeia and mimetic words. In A. Pym & A. Perekrestenko (Eds.), *Translation project 1* (pp. 97-116). Intercultural Studies Group.
https://www.intercultural.urv.cat/media/upload/domain_317/arxiu/TP1/InoseOnomatopoeia.pdf
- McDonnell, N. (2021). *The Council of Animals*. Henry Holt and Co.
- Merriam-Webster Online Dictionary*. (n.d.).
<https://www.merriam-webster.com/dictionary>
- Muhaidat, F. M. (2009). *A Tale of Two cities in Arabic Translation*. [Doctoral dissertation, Binghamton University].
- Pinker, S. (1994). *The Language Instinct*. W. Morrow and Co.
- Pischedda, P. S. (2011). A Corpus-Based Study on the Translation of English Ideophones in Italian Picture Books: The Case of the Diary of a Wimpy Kid. *Languages*, 7(3), 224-237.
- Sasamoto, R. (2019). *Onomatopoeia and Relevance*. Palgrave Macmillan Cham.

- Sharifi Moghadam, A., & Ghazizade, A. (2016). Translation of onomatopoeia in holy defense literary works. *Review of Applied Linguistics Research*, 2(2), 101-116.
- Simpson, P. (2014). *Stylistics: A Resource Book for Students* (2nd edition). Routledge.
- Snell-Hornby, M. (2011). Of catfish and blue bananas: Scenes-and-Frames semantics as a contrastive “knowledge system” for translation. In H. V. Dam, J. Engberg, J. and H. Gerzymisch-Arbogast (Eds.) *Knowledge Systems and Translation* (pp. 193-206). De Gruyter Mouton.
- Sugahara, T. (2011). *Onomatopoeia in Spoken and Written English: Corpus- and Usage-based Analysis* [Doctoral dissertation, Hokkaido University].
<https://eprints.lib.hokudai.ac.jp/dspace/bitstream/2115/45138/1/Dissertation%20by%20Takashi%20SUGAHARA.pdf>
- Tamori, I. & Schourup, L. (1999) *Onomatopoe: Keitai-to imi* [Onomatopoeia: Morphology and Semantics. Kurosio Publishers.

- Tiwiyanti, L. (2017). An Analysis on Onomatopoeic Words and their Translation Procedures in Harry Potter and The Prisoner of Azkaban and Its Translation Version. *Scope Journal of English Language Teaching*, 1(1), 39-48. <https://doi.org/10.30998/scope.v1i01.870>
- Toratani, K. (2009). Translating mimetics in Japanese: a cognitive approach. *New voices in Translation Studies*, 5, 63-77.
- Vannerem, M. & Snell-Hornby, M. (1986). Die Szene hinter dem Text: 'Scenes-and-Frames Semantics' in de Übersetzung. In: M. Snell-Hornby (ed.), *Übersetzungswissenschaft – eine Neuorientierung: Zur Integrierung von Theorie und Praxis* (pp. 184–205). Francke.
- Zanetic, F. (2015). Scenes-and-Frames Semantics [Seminar, University of Zadar]. https://www.academia.edu/21459510/Scenes_and_Frames_Semantics